

Magyarország Alkotmánybírósága
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.
1535 Budapest, Pf. 773.

Tárgy: alkotmányjogi panaszra vonatkozó indítvány

SZÉKESFEHÉRVÁRI TÖRVÉNYSZÉK	
SZÉKESFEHÉRVÁR	
postán, ügyfélszolgálaton, személyesen, faxon, e-mailen	
Erk.: 2016 FEBR 08 78.	
Példány:.....	Mell.:.....db
Az ügyirat száma: 34.G.40.018/2014/	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az ENERGOTT Fejlesztő és Vagyonkezelő Korlátolt Felelősségű Társaság

ügyvezető) az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontjában nevesített, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. §-ban konkretizált alkotmánybírósági hatáskör és ugyancsak az Abtv. 27. §-ában foglalt indítványozói jogosultság alapján - jogi képviselő útján, az alábbiak szerint előterjesztett -

alkotmányjogi panaszra vonatkozó indítványt

nyújtom be.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria - 2015. november 12. napján kelt - Gfv.VII.30.201/2015/6. számú ítélete, valamint az alapul szolgáló Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.010/2015/5/II. számú ítélete és a Székesfehérvári Törvényszék 34.G.40.018/2014/29. számú ítélete alaptörvény-ellenességét megállapítani és a döntéseket megsemmisíteni szíveskedjen.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/344-0/2016	
Érkezett: 2016 FEBR 19.	
Példány: 15.Gf.40.010/2015/5/II.	Kezelőiroda:
Mélt. alaptörvény-ellenességét	db

A megsemmisíteni kért ítéletek:

A Kúria Gfv.VII.30.201/2015/6. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.010/2015/5/II. számú ítélet és a Székesfehérvári Törvényszék 34.G.40.018/2014/29. számú ítélete.

Az Alaptörvényben biztosított jogok, rendelkezések megnevezése:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése, Alaptörvény 15. cikk (4) bekezdése, az Alaptörvény 28. cikke.

Az alkotmányjogi panasz előterjesztésére előírt határidő megtartott, a Kúria Gfv.VII.30.201/2015/6. számú ítéletét az ENERGOTT Kft. 2015. december 09. napján vette kézhez.

Indokolás

Az ENERGOTT Kft. a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal által kiadott, érvényes távhőtermelői működési engedéllyel, kiserőművi működési engedélyekkel, valamint villamos energia termelői engedéllyel rendelkezik, így a távhőszolgáltatásról szóló 2005. XVIII. törvény és a villamosenergiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény hatálya alá tartozó engedélyesnek minősül.

A [redacted] Kft. 2012. szeptember 14-i kezdő időponttal felszámolás alá került. A 112/2012. (VI. 4.) Kormányrendelet stratégiaileg kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetté minősítette, a Kormányrendelet 2. §-a megállapította, hogy a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény 65-67. §-át és ezen túlmenően a 68-70. §-át is alkalmazni kell. A felszámolási eljárásban a bíróság felszámolóként a Nemzeti Reorganizációs Nonprofit Kft-t rendelte ki.

A felszámolási eljárásra tekintettel a [redacted] Kft., mint hőtermelő, [redacted] vel, mint hőfogyasztóval egyező akarattal 2013. február 12-én megszüntette a közöttük a 2005. december 23-án, 2020. december 31. napjáig terjedő határozott időre létrejött hőszolgáltatási szerződést a megállapodás aláírásának napjával.

A [redacted] Kft. vagyonának értékeléséről a felszámoló megbízásából 2013. július 17-ei keltezéssel a [redacted] 2013. július 20-i dátummal a [redacted] valamint 2013. július 24. napjával a [redacted] Kft. értékbecslést készített. Az ENERGOTT Kft. a felszámolót megkereste azzal, hogy az értékesítési eljárásban ajánlattételi lehetőséggel kíván élni és annak biztosítását kéri.

Az ENERGOTT Kft. 2013. szeptember 17. napján kifogást nyújtott be a felszámolási eljárásban a bírósághoz, tekintettel arra, hogy az értékbecslők számtalan megközelítési lehetőség és értékelési rendszer közül választottak, ezáltal nem lehetséges az értékbecslések reális összevetése, a helyes számtani átlag megállapításához a legalacsonyabb értékesítési ár megállapítása érdekében. A kifogás tárgyát képezte az is, hogy nem volt megállapítható, hogy a felszámoló milyen szempontok alapján választotta ki az értékbecslőket, amelyeknek függetlensége sem volt ellenőrizhető.

A felszámoló akként határozott, hogy a [redacted] Kft. vagyonát zártkörű pályázat keretében értékesíti, és arra Székesfehérvár MJV Önkormányzatát hívja meg. A zártkörű pályázat kiírásának feltételeit rögzítő Feltételfüzet 6. pontja értelmében: „A továbbműködés feltételeinek biztosítása” címszó alatt az szerepelt, hogy „A pályázónak csatolni kell olyan üzemeltetővel megkötött előszerződést, amely megfelel a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény, valamint az annak végrehajtásáról szóló 157/2005. (VIII. 15.) Korm. rendeletben foglalt, a távhőtermelői működési engedély megszerzésére vonatkozó feltételeknek.” A zártkörű pályázati felhívás szerint az értékesítésre kerülő vagyon értéke 2.750.000.000,-Ft-ban került megállapításra, amelyet 90 napon belül, egy összegben átutalással kellett megfizetni. A pályázónak 47.500.000,-Ft ajánlati biztosítékot kellett adnia előzetesen, átutalás útján. A Feltételfüzet alapján a pályázónak kötelezettségvállaló nyilatkozatot kellett adnia arról, hogy az eladó által végzett távhőtermelői tevékenység továbbfolytatásáról gondosodik. Az Önkormányzat pályázatának bontására [redacted] közjegyző előtt a 11072/Ü/1026/2013/2. sorszám alatt készült közjegyzői jegyzőkönyvi tanúsítvány szerint 2013. november 27-én került sor. A [redacted] Kft. az Önkormányzattal 2014. január 17. napján 7 db adásvételi szerződést és egy Megállapodást kötött. Az adásvételi szerződések tárgyát az adós ingatlanai, termelőberendezései, járművei, anyagai, üzemi gépei, számítástechnikai eszközei szén-dioxid kvótája és az E.ON Észak-dunántúli Áramhálózati Zrt-vel megkötött hálózatsatlakozási jogai képezték. A Megállapodás értelmében az adásvételi szerződéseket felek egységesen kezelik, továbbá megegyezést tartalmazott, hogy a távhőtermelői-, valamint a villamosenergia termelési tevékenység folyamatos fenntartását a [redacted] Kft. mindaddig biztosítja, amíg a vevő által megbízott üzemeltető a tevékenység végzéséhez szükséges engedélyeket beszerzi.

Az ENERGOTT Kft. keresetet terjesztett elő a [REDACTED] „f.a” I. rendű és Székesfehérvári Megyei Jogú Város Önkormányzata II. rendű alperes ellen, amely kereset a megkötött adásvételi szerződések és a Megállapodás semmisségének megállapítására irányult, tekintettel arra, hogy azok a kereseti kérelem IV. fejezetének 1. pontjában, azok 1.1.-1-4. pontjában részletesen kifejtettek szerint, a Csődtv. 49. § (5) bekezdésére figyelemmel, tekintettel arra is, hogy sértik a Csődtv. ott megjelölt – 67.§ (9a) és (9c), a 70.§ (1)-(3) – bekezdéseit, valamint az Áht. törvény 41. § (2) bekezdését, illetőleg közvetettül a Római Szerződés 82. cikkelyét.

Másodlagosan a kereseti kérelem arra irányult, hogy a szerződések érvénytelenségeket a Ptk. 201. § (2) bekezdése alapján kérte megállapítani az ENERGOTT Kft.

Az ENERGOTT Kft. a felszámolási eljárásban hitelező, továbbá az adós tagja. Mindemellett az ENERGOTT Kft. a keresetességi jog alapiját a Legfelsőbb Bíróság Fpk.VI.31.334/2000/7. számú döntésére utalással arra is alapította, hogy a megtámadás joga a pályázaton részt nem vett hitelezőt is megilleti. A kérelem alátámasztására az értékbecslések megfelelőségére, a [REDACTED] dokumentumok csatolására kötelezését kérve, szakértői bizonyításra és tanúbizonyításra irányuló indítványt is tett.

Az elsődleges kereseti kérelem az alábbiakra hivatkozott:

- a pályázati feltételek nem a Csődtv. 67. §-ának megfelelően, az előírt hatóságok bevonásával kerültek kialakításra
- a felszámoló nem a Csődtv. 70. § (1) bekezdése szerint hajtotta végre az értékesítést. Nem szakmai befektetőnek és nem működő üzemmódot értékesített, tekintettel arra, hogy megszüntette a [REDACTED] javára kötött 2020. január 31. napjáig garantált hőátvételt biztosító hőszolgáltatási szerződést.
- a pályázati ár Csődtv. 70. § (3) bekezdés szerinti meghatározása nem vezethető le aggály nélkül a felszámoló által beszerzett értékbecslésekből.
- a felszámoló a Cstv. 70. § (3) bekezdésével ellentétesen, a nem nyilvános értékesítésről szóló döntésének indokait nem rögzítette előzetesen közjegyző bevonásával, valamint csak egyetlen pályázót hívott meg.
- a vételár rendelkezésre állása nem került megfelelően igazolásra az Önkormányzat részéről.
- az Önkormányzat a vételárat az Áht. 41. § (2) bekezdésébe ütköző módon, ezáltal közvetetten a Római Szerződés 87. cikkével ellentétes módon teljes egészében állami támogatásból várta.

A másodlagos kereseti kérelem tekintetében a régi Ptk. 201. § (1) bekezdésében megfogalmazott egyenértékűség elvéből következően, a Csődtv. alapján történő értékesítés esetében is lehetőség van a szerződés megtámadására, ha a forgalomban elérhető legmagasabb árhoz képest a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás között – anélkül, hogy az egyik felet az ajándékozás szándéka vezetné – az értékkülönbség feltűnően nagy.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Megállapította, hogy felperes csak, mint I. r. alperes hitelezője volt jogosult a pert megindítani. A Csődtv. 49. § (5) bekezdése alapján az vizsgálható, hogy a felszámoló az értékesítés formáira és a közjegyző igénybevételére vonatkozó rendelkezéseknek eleget tett-e. Megállapította, hogy a felszámoló eleget tett a Csődtv. 70. § (1)-(2)-(3) bekezdésében foglaltaknak és nem

sértett jogszabályt. A szerződést az 1996. évi LVII. törvény alapján sem találta érvénytelennek. A másodlagos kereseti kérelem kapcsán kimondta, hogy vélelem szól amellett, hogy a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesített, és nem volt kötelezettsége, hogy több pályázót hívjon meg.

Az ENERGOTT Kft. fellebbezése folytán a másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az ENERGOTT Kft. felülvizsgálati kérelemmel élt. A másodfokú ítélet sérti a Csódtv. 49. § (5) bekezdésében foglaltakat, a Pp. 206. (1) bekezdésében foglaltakat és a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat. A Kúria a Gfv.VII.30.201/2015/6. sorszám alatt kibocsátott ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az ENERGOTT Kft. előadja, hogy az ügyben eljáró bíróságok nem tettek eleget a tényállás teljes körű felderítésére vonatkozó kötelezettségüknek, illetve a feltárt tényállásból megalapozatlan, jogszabálysértő következtetéseket vontak le. Ezen hiányos bizonyítás alapján megállapított, okszerűtlen jogi következtetés levonására alkalmas tényállást vették ítéletük alapjául. Nem tett eleget sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségüknek, figyelemmel arra, hogy az ítéletek – igen rövid – indoklása alapvetően csak a meghozott döntést tartalmazza, a felajánlott bizonyítás mellőzésének indoklását, a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett körülményeket, és nem jelölték meg azon jogszabályokat melyek a felperesi kereset alátámasztására előadottak tekintetében alkalmazandók és kizárnák annak megalapozottságát. Különösen nem jelölték meg, hogy a felperes által megjelölt, nyilvánvalóan megsértett jogszabályhelyek milyen jogszabályi rendelkezések alapján kell azok jogkövetkezményeit mellőzni, vagy milyen jogszabály ad felmentést azok alkalmazása alól.

A másodfokon eljáró bíróság az elsőfokú bíróság téves, megalapozatlan tényállását kritika nélkül elfogadta, a felszámoló állításainak és a szintén érdekelt alperes közléseinek ellenőrzése nélkül, a jogszabálysértést figyelembe sem véve hozta meg helybenhagyó ítéletét.

Olyan körülményeket emeltek ki az eljáró bíróságok, melyek kizárólag az alperesnek kedvező jelenlegi állapot fenntartását indokolják, s a felperesi előadást, az általa felhozott érveket gyakorlatilag teljes mértékben figyelmen kívül hagyták.

A felperesi kereset elutasításához vezető jogkérdésekben való téves jogalkalmazása, illetve jogszabálysértő mulasztása az ügyben eljáró bíróságoknak:

A felperesi kereset az adásvételi szerződés alapját képező szakértői vélemények vizsgálatát, legalábbis megtekintését kérte, melyet sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság nem látott teljesíthetőnek, ennek érdemi indoka sem kiolvasható sem az első, sem a másodfokú ítéletből. Ugyanakkor ennek vizsgálata annak körében szükséges és lehetséges, hogy a felszámoló által választott értékesítési formára vonatkozó, törvényben foglalt valamennyi szabályát betartotta-e, melynek vizsgálhatóságát a Csódtv. 49. § (5) bekezdésére figyelemmel egyik bíróság sem vitatta.

Felperes érvelt azzal – és ezt kellően valószínűsítette is -, hogy a szakértői vélemények több árat is meghatároztak, abból önkényesen – és tévesen – választotta ki az értéket a felszámoló, ahogy az sem megállapítható, hogy a számtani átlagként megjelölt ár valóban levezethető a szakértői véleményekből. Ugyanakkor a törvény szövegéből az is levezethető, hogy ugyanarra a vagyontömegre kellett szakértői véleményt beszerezni – tehát a megbízás tárgyának – mindhárom megbízás tekintetében azonosnak kellett lennie. A szakértői bizonyítás, melyet mindkét eljáró bíróság mellőzött – és amelyet ugyan a

másodfokú ítélet indokolni igyekezett – azonban azt tévesen tette. A szakértő igénybevétele és az azokból származó átlag olyan törvényi feltételeket képeznek, melyeket a bíróságnak a Csődtv. 49. § (5) bekezdése alapján vizsgálnia kellett volna és kell is.

Felperes hivatkozott a Kúria gazdasági ügyben hozott K-H-GJ-2012-70. számú határozatára, melyekben az alábbiakat rögzítette:

„I. A szerződés érvénytelenségének megállapíthatósága kérdésében a Kúria álláspontja a következő:

A Cstv. 49. § (5) bekezdése az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.)-ban meghatározott megtámadási lehetőségeken felül biztosít megtámadási jogot az érdekelt fél részére. A Cstv. 49. § (5) bekezdésében található, az „értékesítés formáira vonatkozó rendelkezés” kifejezés nemcsak a pályázat vagy árverés, mint értékesítési forma betartásának kötelezettségét foglalja magába, hanem azt is, hogy a felszámolónak a választott értékesítési forma törvényben foglalt valamennyi szabályát be kell tartania. Ebből következően helyes a jogerős ítéletben foglalt az a megállapítás, hogy akkor is megtámadható a szerződés, ha bármelyik értékesítési formára vonatkozó részletszabály megsértésére került sor.

A szerződés érvénytelenségének megállapítása körében az alperesek felülvizsgálati kérelmükben sérelmezték, hogy a jogerős ítélet tévesen állapított meg jogszabálysértést, mert a II. r. alperes felszámolási eljárásában alkalmazandó rendelkezések nem tartalmazzak a felszámoló számára részletes szabályokat a pályázati kiírással kapcsolatos kötelezettségei tekintetében, ezért többletkötelezettség a II. r. alperes felszámolóját a vagyontárgy megjelölése körében nem terhelte.

A Kúriának is az álláspontja, hogy a hivatkozott Kormányrendelet valóban nem volt kötelezően alkalmazandó a felszámoló jelen perben vizsgált értékesítése során. A felszámolónak azonban az a kötelezettsége, hogy az adós vagyont - a hitelezők érdekeinek védelme érdekében - a lehető legmagasabb áron értékesítse. Ez következik egyrészt a Cstv. 49. § (1) bekezdésében írt kötelezettségéből, másrészt pedig a Cstv. 48. § (3) bekezdésében rögzített abból a rendelkezésből, hogy a felszámoló köteles az adós vagyont megóvni, megőrizni. E szabályok alapján a felszámolónak - függetlenül attól, hogy az eljárásban alkalmazandóak-e a Kormányrendelet rendelkezései - úgy kellett volna megjelölnie az értékesítésre kínált vagyontárgyakat, hogy azzal minél több potenciális érdeklődő figyelmét felhívja.”

Sem a Székesfehérvári Törvényszék, sem a Fővárosi Ítéltábla nem vizsgálta annak kérdését, hogy a felszámoló az értékesítésre vonatkozó, általa választott zártkörű pályázatra vonatkozó, Csődtörvényben rögzített szabályokat betartotta-e vagy sem. Ennek vizsgálatát kifejezetten mindkét eljárás mellőzte. Ennek körében nem vizsgálta, hogy az értékesítés módja kiválasztása során valóban a sokat emlegetett, azonban jelen esetben ügy vonatkozásában soha, sehol nem definiált „közérdek” mentén került sor annak kiválasztására, valóban betartotta-e a saját maga által felállított értékesítés szabályait.

Ugyanakkor azt sem értékelte helyesen és okszerűen egyik bíróság sem, hogy valóban együttműködött volna a felszámoló az egyébként épp a közérdek vonatkozásában megnyilvánulni jogosult engedélyező hatósággal, mert aligha életszerű, hogy a törvényi kötelezettség ellenére egyik hatóság sem szán még annyi energiát sem – nyilvánvalóan szem előtt tartva az állítólagos közérdeket – hogy egy válaszléssel

méltassa az egyébként épp csak az engedélyek és az értékesítésre kerülő vagyon megnevezését mellőző felszámolói megkeresést.

Jogsértő a két ítélet arra figyelemmel is, mert egyáltalán nem értékelte azt a tényt, hogy felszámoló megsértette a közjegyző igénybevételére vonatkozó szabályt. A Székesfehérvári Törvényszék nem értékelte, a Fővárosi Ítéltábla pedig megállapította ugyan, hogy a felszámoló az értékesítés során megsértette a közjegyző igénybevételére vonatkozó szabályokat, azonban ez utóbbi álláspontja szerint nem a megkötött szerződés érvénytelenségét eredményező módon tette ezt. Ezt a megállapítását sajnálatosan nem indokolta meg a másodfokú bíróság, azonban nem ismert olyan lehetőség, hogy „kicsit sértette” meg, vagy „nagyon megsértette” volna, nem ismert az a mérték, mely a szerződés érvénytelenségéhez vezet és melyik az a mértékű jogsértés, ami ilyet még nem eredményez. Különösen az nem ismert, hogy az ennek szabályai mely jogszabályban, van gyakorlati döntésben nyertek lefektetést

A Székesfehérvári Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla a felperesi keresetösségi jog hiányát állapította meg azon az alapon, melyet felperes a pályázatból való kizárására alapítottan kért megállapítani. Az ítéletben úgy foglalt állást, hogy a felszámolónak joga van „zártkörű pályázat útján értékesíteni adós vagyontárgyait”, azt sajnos azonban sem az elsőfokú, sem a másodfokú ítélet nem rögzítette, hogy mely jogszabályi rendelkezésekből lehet ezt levezetni. Erre indoklást tehát szintén nem tartalmaz az ítélet. Felperes e körben részletesen kifejtette, miért nem tekinthető pályázatnak az az eljárás, ahol folyamatos egyeztetések után a „kialkudott” vételáron felajánlja egyetlen vevőnek a felszámoló a vagyont. Egyetlen vevő színlelt pályáztatása nem minősül pályázatnak és ezt a Csődtv. speciális rendelkezései sem engedik meg a felszámolónak. Legkevesebb azért nem, mert így nem igazolt – a Csődtv. 70. § (1) bekezdése által előírt azon kötelezettség teljesítettsége, hogy *„Az adós vagyónak értékesítésekor meg kell kísérelnie az ingatlan-és ingó vagyont, az ezek hasznosításával összefüggő immateriális javakat működő üzemenként a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesíteni.”*

Jelentős, az ügy érdemére kiható tévedése mindkét ítéletének azon megállapítás rögzítése, mellyel azt mondja ki, hogy a jelen ügyben – mint a Csődtv. 68. § szerinti gazdálkodó szervezetre – a Csődtv. 67. § (9a)-(9h) bekezdéseinek rendelkezései nem alkalmazandók, csak a 70.§.

Ezen megállapítás az alábbiak szerint teljességgel megalapozatlan:

Az I. rendű alperest a 112/2012. (VI. 4.) Korm. rendelet minősítette stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetté. E kormányrendelet 1-2.§-ai az alábbiakról rendelkeznek:

„1. § A Kormány a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 65. §-a alapján [redacted] Korlátolt Felelősségű Társaságot stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetnek minősíti.

„2. § A Kormány - figyelemmel a Cstv. 68. § (1) és (2) bekezdésére - megállapítja, hogy a [redacted] Korlátolt Felelősségű Társaság, mint stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezet vonatkozásában a Cstv. 65-67. §-át és ezen túlmenően a Cstv. 68-70. §-át is alkalmazni kell.”

I. rendű alperes tehát beletartozik mind a Csődtv. 65.§ szerinti, stratégiaileg kiemelt gazdálkodó szervezetek körébe egyúttal azonban vonatkozik rá a Csődtv. 68. §-a is, mert egyazon kormányrendelet mindkét törvényhely alapján így minősítette I. rendű alperest. Vonatkozásában tehát – ahogy maga a kormányrendelet is szól: Cstv. 65-67. §-át és ezen túlmenően a Cstv. 68-70. §-át is alkalmazni kell.”

Ennek mentén egyáltalán nem érthető, az ítélet ezzel ellentétes megállapítása, ráadásul a leírt és indoklásul meghivatkozott törvényi indoklás és jogértelmezés is csak arra vezethet, hogy a 68. § (1)-(2) bekezdése alapján kifejezetten alkalmazni kell a 67. § (9a)-(9h) rendelkezéseket, sőt ezek vonatkozásában van kifejezetten kiemelt jelentősége ezen szabályoknak.

Egyik alperes sem hivatkozott arra, hogy e szabályok ne lennének alkalmazandók, a keresettek szembeni védekezésük során azt próbálták igazolni – az egész per során talán kizárólag erre tettek érdemi intézkedéseket (bár sikertelenül) – hogy ennek megfeleltek. Érthetetlen, irat- és jogszabályellenes az új I. fokítéletnek a 67.§ (9a)-(9h) pont alkalmazhatósága vonatkozásában kifejtettek, melyet a II. fok is megerősített, de megsértve a Pp.221. § (') bekezdését nem indokolt meg.

A jogszabályhelyet beiktató 2011. évi CXCVII. törvény 64. §-ához fűzött indoklás az alábbiakat tartalmazza:

„A Cstv. 67. § új bekezdése – 67.§ (9a) - a bányászati, a földgázellátási és a távhő szolgáltató vállalkozások felszámolása esetén az üzemszerű működés fenntartását biztosító értékesítést célozza. Ezeket az értékesítési szakmai feltételeket az adott tevékenységre engedélyt kiadó hatósággal együttműködve kell kialakítani.”

Továbbra sem érthető tehát, hogy a Székesfehérvári Törvényszék milyen értelmezés mentén jutott arra a következtetésre, hogy a VET. és a Tszt. hatálya alá tartozó engedélyes I. rendű alperes vonatkozásában hogyan lehetne mellőzni a 67. § (9a) – (9h) bekezdéseket.

Végezetül pedig a Törvényszék 67. § hivatkozott rendelkezései mellőzését a „68.§ és 70.§ együttes értelmezése” alapján sem lehet megállapítani, az alábbiak miatt:

68. § (1) Amennyiben a stratégiaileg kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezet vagy az általa működtetett létesítmények nemzetbiztonsági védelem alá esnek, vagy honvédelmi, rendvédelmi, haditechnikai, energiaellátási szempontból nemzetközi vagy országos jelentőségű vagy a lakosság közműszolgáltatással való ellátása szempontjából stratégiaileg kiemelt közszolgáltatást látnak el - a tevékenységük ellátásához fűződő közérdekre tekintettel - az e törvény általános szabályait és a 65-67. §-t az e § és a 69-70. § szerinti eltérésekkel kell alkalmazni.

A törvény nem azt mondja, hogy nem lehet alkalmazni, hanem azt, hogy azokat alkalmazni kell, attól eltérni pedig csak annyiban kell és lehetséges, amennyiben azt a 69.§ és 70.§ azt előírja és engedli!

Ettől még a szabályokat alkalmazni kell! Sőt, a Vet. és Tszt. engedélyes vonatkozásában a hatósággal való egyeztetési kötelezettség egyértelmű cél és feladat a felszámoló vonatkozásában.

70. § (1) A 68. § (2) bekezdése szerinti gazdálkodó szervezet felszámolásának elrendelése esetén a 66. § (2) bekezdés szerinti felszámolónak az adós vagyont a 68. § (1) bekezdése szerinti tevékenység, illetve az annak folytatásához fűződő közérdek érvényesítésének figyelembe vételével kell kezelnie.

Az adós vagyonának értékesítésekor meg kell kísérelnie az ingatlan- és ingó vagyont, az ezek hasznosításával összefüggő immateriális javakat működő üzemmént, a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesíteni.

A 70. § épp kiemeli azt a felszámolói kötelezettséget, hogy az **engedélyes tevékenység folytatása** (távhő és villamosenergia termelés) elsődlegessége szerint kezelje a vagyont és ennek szem előtt tartása mentén a legmagasabb áron történő értékesítést kísérelje meg. Ez elképzelhetetlen az engedélyes hatóságok bevonása nélkül, hiszen azt, hogy az adott vevő alkalmas lesz-e a tevékenység folytatására – ilyen módon az elsődleges cél megvalósítására – azon személy (hivatal) lehet erre hitelesen és mérvadó módon megítélni képes, akinek majd az engedélyt ténylegesen ki is kell adnia.

Téves és megalapozatlan az ítélet abban a vonatkozásában is, miszerint a Csődtv. 70. § előírásainak a felszámoló értékesítés során tanúsított eljárása megfelelné.

A Csődtörvénybe a 70.§ szabályait beiktató 2011. évi CXV. törvény 4. §-ához a törvényalkotó az alábbi indoklást fűzte:

„A Csődtv. új 70. §-ába kerülnek a 68-69. § szerinti sajátos felszámolási eljárás vagyonértékesítési szabályai.

Az állami felszámolónak az adós vagyonának értékesítésekor meg kell kísérelnie az ingatlan- és ingó vagyont és az ezek hasznosításával összefüggő immateriális javakat működő üzemmént, a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesíteni. Az értékbecslésre vonatkozó szabályokat úgy kell alkalmazni, hogy a felszámoló nyilvános pályázattal, legalább három, független értékbecslő szervezetet választ ki, és a becsértéket az általuk adott értékbecslés átlaga alapján állapítja meg. A felszámoló szabályszerű eljárását a Cstv. garanciái biztosítják és végső esetben a büntetőjog eszközrendszere is a jogszabályszerű eljárás irányába hat.”

A jogerős döntés szerint a felszámoló dönthet zártkörű pályázat keretében történő értékesítésről (jogszabályi indoklás nem született), azonban ez nem szubjektív döntése alapján minősülhet törvényesnek, hanem csak akkor, ha annak mentén a Csődtv. általános szabályai, a Csődtv. 67- 68.§ speciális szabályainak, valamint a 69-70. § rendelkezései által támasztott követelményeknek is megfelel.

A hitelezői érdekek ugyanolyan fontosak, mint az a közérdek, melynek mentén érvényre kell jutnia annak is, hogy a vagyon olyan szervezet részére kerüljön értékesítésre, aki valóban képes annak továbbműködtetésére és a lakosság valamint közületek ellátására. Ez utóbbi – a folytatásra képesség - megítélésére pedig csak az engedélyező hatóság képes hitelesen és objektíven, így ennek bevonása az értékesítésbe mellőzhetetlen!

Az ítélet maga is hivatkozik a Csődtörvény IV/A. fejezetéhez fűzött indoklás azon részére, mely szerint „közfeladatot ellátó vállalkozások a közszolgáltatók gyors és ellenőrzött módon kerülnek kivezetésre a piacról, ha a veszteségek finanszírozása már nem lehetséges. (Megjegyzendő, hogy adós a felszámolás alatt is nyereséget termelt, ennek ellenére a felszámoló szándékosan meggátolta a hitelezők egyezségét.)

A felszámoló tehát nem azt csinál, amit akar, amint az az ítéletből kiolvasható lenne, és amire a felszámoló mindvégig hivatkozott is.

Az ítélet azon megállapítása, miszerint „zártkörű pályázatnak nem volt semmi akadály” önmagában a törvény alapján nem megállapítható, - hiszen lehetőség van – azonban, hogy az alkalmazásának jelen ügyben helye lehetett, az csak adott eset részleteinek, és a felszámoló előzetes indoklása mentén lett volna megállapítható a jelen perben. Nem véletlen, hogy bár az értékesítés módja ellen nem enged panaszt a Csődtv., azonban külön hivatkozik arra, hogy a Csődtv. 49.§ (5) bekezdése szerinti jogorvoslat lehetősége ennek vonatkozásában biztosított. Hiszen ezen eljárásokban csak és kizárólag ez a jogorvoslati lehetőség biztosított, az értékesítés „ellenőrzöttségét” – az engedélyező hatóságok bevonásán túl (ami itt nem történt meg) - csak ez az egy eljárás biztosítja.

A jogszabály téves értelmezésén alapul a két ítélet azon álláspontja is, miszerint a zártkörű pályázat feltételeinek megfelel, ha egyetlen „pályázót” hív meg a felszámoló. Annak indoklása mindkét ítélet vonatkozásában mellőzésre került, hogy mire is alapítja ezt a meggyőződését a két bíróság, mert a törvényszöveg nyelvtani elemzése ezt nem támasztja alá. Különös figyelemmel arra, hogy ez az „egyetlen pályázó meghívása” olyan személy, aki nyilvánvalóan nem is képes és nem alkalmas működtetésre (nem szakmai befektető), ugyanakkor azonos azzal, aki adóst felszámolásba kényszerítette a nyereséges volta ellenére.

Ez az eljárás „ellenőrzött” módon érvényre juttatná bármelyik, a Csődtörvény által érvényesülni rendelt célt és feltételt.

Az eljárás így sem nem szolgált közérdekkel, nem segített elő hitelezői érdekeket, nem volt sem gyors, hanem ezzel szemben torzította a versenyt és jelentős hitelezői érdeksérelmet okozott.

Ezt kellett volna vizsgálni az eljárásban a Csődtv. 49. § (5) bekezdése alapján, azonban ezt nem tette meg sem az első fokú, sem a másodfokú bíróság.

Hangsúlyozandó az, hogy az értékesítés „bármilyen” formában történhet ez csak a rögzített célok elérése mentén értelmezhető és nem a felszámoló korlátlan szabadságjogaként. Ilyen értelmezése a Csődtv. stratégiailag kiemelt jelentőségű szervezetekre vonatkozó speciális szabályainak egyértelműen téves.

A törvény – és ezzel ellentétes értelmezés sem jogalkotói indoklásból, sem a törvényszöveg nyelvtani elemzéséből nem olvasható - nem ad tetszőleges lehetőséget a felszámolónak arra, hogy az adós vagyont kijátssza a neki tetsző vásárló részére.

Azt az eljárást, mikor egy meghatározott áron felkínálják megvételre egy adott személynek a vagyont, azt jogilag ajánlatnak kell minősíteni, pályázatnak nevezni azt nem lehet!

A pályázat önmagában versengést, versenyeztetést jelent, a nyílt vagy zárt volta az azon való részvételre jogosultak körét jelenti, de az soha nem szűkülhet le egyetlen pályázóra, mert az nem biztosítja sem az átláthatóságot, sem ez eljárás tisztaságát, sem a hitelezői érdekek érvényesülését, a versenyt pedig nemhogy torzítja, de egyenesen kizárja. Bár a „pályázat” szabályait nem rögzíti a Csődtörvény – a hatóságokat pedig ennek vonatkozásában meg sem kérdezte a felszámoló – de nem véletlen, hogy épp az alperesek által sokat emlegetett közérdek miatt – a zárt pályázat is több meghívottat feltételez. Mintaként a felszámoló előtt is ismert kell, hogy legyen a 254/2007. (X.4.) Korm. rendelet, mely az állami vagyonnal való gazdálkodásról szól. Ennek 32. § (6) bekezdése rendelkezik arról, hogy zártkörű pályázat miként bonyolítható le. E jogszabály is rögzíti, hogy „*legalább*

három, egymástól független érdekelten írásban felhívni az ajánlattételre." Éppen azért, mert ez biztosítja az átláthatóságot, esélyegyenlőséget és zárja ki a visszaélés lehetőségét."

Érthetetlen, indokolatlan az a megállapítás, hogy az „egyetlen pályázó” meghívása nem sért jogszabályt. Felperes igazolta is, hogy ez egyrészt a jogszabályból (körülmények vizsgálata nélkül) ez nem is megállapítható akkor sem, ha elfogadnánk, hogy az ajánlattétel is pályázat (abszurd), mindazonáltal nyilvánvaló, hogy a pályázat csak versenyben van. Ezért is állapít meg becsértéket a felszámoló a szakértői vélemények alapján, különben vételárnak kellene hívni.

Az ítéletek azon felperesi hivatkozással egyáltalán nem is foglalkoztak, az ítéletek szót sem ejtett (többek közt) felperes azon hivatkozásáról, mely arra vonatkozott, hogy a felszámoló még a saját maga által kiírt pályázathoz sem tartotta magát, hiszen az engedélyező hatóságok felé megküldött irat tartalmazta az alábbi:

- *A pályázónak csatolnia kell olyan üzemeltetővel megkötött előszerződést, amely megfelel a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény, valamint annak végrehajtásáról szóló 157/2005. (VIII.15.) Korm. rendeletben foglalt, a távhőtermelői működési engedély megszerzésére vonatkozó feltételeknek.*

Sérelmes, hogy a zártkörű pályázat vonatkozásában egyetlen értékelhető indokot sem jelölt meg a felszámoló, csak állítja, hogy a legjobban az I. rendű alperes által ellátott feladatok folytatásáról a II. rendű alperes képes gondoskodni, de ezt egyetlen szóval sem indokolta meg sem a pályázatot megelőzően, sem abban, sem pedig azt követően.

A II. rendű alperes maga sem felelt meg az egyébként rá kiírt „pályázati” feltételeknek, mert a vételár rendelkezésre állásának igazolására a Pályázatfüzetben írtaknak megfelelő igazolást – a vételár rendelkezésre állásának banki igazolást, bankgaranciát, állami kötelezettségvállalást – nem mutatott be. Ilyen módon tehát II. rendű alperes a személyre szabottan rá kiírt pályázat feltételeit is megsértette, az ennek ellenére megkötött szerződés amiatt is semmis; és kéri felperes az eredeti állapot helyreállítását. E körben hivatkozott felperes a BDT. 2007.1600 számú döntésre, melynek értelmében az érvénytelenül pályázónak, vagy az abból kizárt félnek is van keresetösségi joga!

A közjegyzői okirat hivatkozik nyilatkozatokra, mint a II. rendű alperes által a pályázathoz benyújtott iratra oly módon, hogy a vételár rendelkezésre állását a „pályázó” a 1818/2013. (XI. 14.) Korm. határozat másolatának becsatolásával igazolta. Hivatkozott arra is, hogy a „különözetet saját forrásból biztosítja, ha nem kap elég – egyébként tiltott – állami támogatást, valamint egy banki igazolást.

A tárgybani és hivatkozott kormányhatározat azonban semmilyen konkrétumot nem tartalmaz, a vételár rendelkezésre állásának még csak valószínűsítésére sem alkalmas. Ugyanígy nem alkalmas a hivatkozott, a Raiffeisen Bank 2013. november 14. napjára kiállított igazolása, hogy 2.750.000.000,-Ft rendelkezésre áll, mert II. rendű alperes költségvetésének áttekintése alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vagyonelemek megvásárlására semmilyen elkülönítést nem tartalmazott, tehát ha volt is akkora összeg az adott számlán, az nem a vételárra elkülönített összeget jelentette, legfeljebb egy ilyen összegű egyenleget mutatott be.

Mint később pedig ismertté is vált, az kifizetésre a 2014-ben meghozott költségvetési átcsoportosításra hozott kormányhatározat biztosított anyagi forrást a 2014. január 17-én már megvett eszközökhöz, de

ennek mértéke, tényleges megtörténte aligha lehetett igazolt 2013. november 14. napján. Egyébiránt felperes megjegyzi, hogy az értékesítésre megkötött, és jelen perben támadott Adásvételi Szerződésekre és az azt megelőző pályázat anyagaiba kért iratbetekintés alkalmával sem volt ilyen igazolás az anyagban fellelhető, és azt I. rendű alperes az ellenkérelméhez sem csatolta, nem igazolta.

Felperesnek ezen hivatkozása az ítéletekben egyáltalán nem került értékelésre, holott ez nem kérdés, hogy a vizsgálandó „értékesítés formájára vonatkozó rendelkezések megtartására” vonatkozó kritériumra vonatkozott! Az ítéletek tehát ezen okból is megalapozatlanok, és hiányosak.

A vizsgálatnak – még a Törvényszék álláspontja szerint is – arra ki kell terjednie, hogy az értékesítés formája a jogszabálynak megfelelt-e. A számtani átlag megvizsgálása tehát még ezen körben sem mellőzhető. Ez mégsem került vizsgálatra az ügyben, ami az ügy érdemére kiható jogszabálysértést jelent. A Csődtv. egyébként alkalmazni rendelt általános szabályai alapján is megállapítható ez, a speciális szabályok azonban egyértelművé teszik ezen álláspont téves voltát.

A Csődtörvénybe a 70. § szabályait beiktató 2011. évi CXV. törvény 4. §-ához a törvényalkotó az alábbi indoklást fűzte:

„A Csőtv. új 70. §-ába kerülnek a 68-69. § szerinti sajátos felszámolási eljárás vagyoneértékesítési szabályai.

Az állami felszámolónak az adós vagyonának értékesítésekor meg kell kísérelnie az ingatlan- és ingó vagyont és az ezek hasznosításával összefüggő immateriális javakat működő üzemként, a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesíteni. Az értékbécslésre vonatkozó szabályokat úgy kell alkalmazni, hogy a felszámoló nyilvános pályázattal, legalább három, független értékbécselő szervezetet választ ki, és a becserítéket az általuk adott értékbécslés átlaga alapján állapítja meg.”

A felszámoló nem állította, hogy nyilvános pályázaton választotta volna ki a szakértőket, mely momentum azonban az értékesítésre előírt törvényi kötelezettség, melynek megtartottságát a Csődtv. 49. § (5) bekezdése alapján vizsgálni kell. A megbízás tehát a vizsgálandó körülmények körébe tartozik, hiszen ha megtartja a felszámoló a nem nyilvános értékesítés formai szabályait, akkor nyilvános pályázaton választja ki az értékbécselőt, amin nyilván szerepel – nyilvános módon – a megbízás tárgya is. Megismétli felperes, ez az ami az „ellenőrzöttséget” biztosítja, amit ugyan a Törvényszék – és az Ítéltábla – maga is hivatkozik, de mégsem vesz figyelembe. Legalábbis az ítéleteikben nem.

Az értékbécselő nyilvános pályázaton való kiválasztása egyértelműen a nem nyilvános értékesítési forma olyan formai előírása, melynek vizsgálni kellett volna az eljáró bíróságoknak, és amelynek megszegése alapjaiban az értékesítés jogszerűségét kizárta teszi.

Saját, szubjektív megfontolása alapján a Törvényszék elvetette azt a felperesi hivatkozást is, mely szerint egyáltalán nem is voltak függetlenek a felszámoló pályáztatás nélkül kiválasztott szakértők. Ugyanígy járt el a Fővárosi Ítéltábla is.

A felszámoló megsértette a közjegyző igénybevételeére vonatkozó szabályokat is.

„70. § (2) Amennyiben az eljárás céljának [68. § (2) bekezdés] elérése érdekében szükséges, a felszámoló az adós vagyont nem nyilvánosan értékesíti. A felszámoló maga választja meg a nem nyilvános értékesítés módját (különösen zártkörű pályázat, közvetlen tárgyalás). A felszámoló a nem nyilvános értékesítésről szóló döntéséről és a nem nyilvános értékesítés módjáról előzetesen nem köteles tájékoztatást nyújtani a hitelezőknek, de a döntésének indokait, továbbá az egyes ajánlatokat köteles írásban rögzíteni közjegyző bevonásával.”

A törvény szövegéből - az előzetes tájékoztatás mentén - az előzetesség követelménye a döntés indokaira is vonatkozik. Ennek csak így van értelme, hiszen ez biztosítja az „ellenőrzöttséget” és teszi a jogalkotó által elvárt átláthatóságot, amit ezen stratégiailag kiemelt jelentőségű társaságok vonatkozásában különösen fontos szerepet töltenek be.

A felszámoló által becsatolt „indoklás” a tény önmagával való magyarázása, az a törvény által megkövetelt, konkrét döntést nem teszi indokolttá, tehát nem teljesíti azt: Ezek a körülmények pedig szintén az értékesítés formájára vonatkozó, vizsgálendő körülmények.

Nem járt el jogszerűen az elsőfokú bíróság akkor, mikor a pályázat vonatkozásában mellőzte annak vizsgálatát, miszerint, hogy II. rendű alperes az államtól várta és kapta meg a teljes vételárat. Ez nem lehet jogszerű, hiszen egyrészt az Európai Unió szerződésébe, másrészt államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (Áht. tv.) 41. § (2) bekezdésébe is ütközik (ez utóbbi hivatkozást az ítélet meg sem említi), egyidejűleg azonban azt is jelenti, hogy az „egyetlen pályázó” nem felelt meg a rá kiírt pályázati feltételeknek sem. E körben tehát ismét egy olyan, az értékesítés formai szabálya került súlyosan megsértésre, melyet a Törvényszék ismételten nem vizsgált és a vizsgálat mellőzésének még csak indokát sem adta. Az Ítéltábla ugyan néhány sor erejéig foglalkozott a felvetéssel, de a támadott másodfokú ítélet – sértve a Pp.221. § (1) bekezdésében írt kötelezettségét – nem indokolta azt a megfelelő jogszabályhelyek megjelölésével.

Az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (Áht. tv.) 41. § (2) bekezdése:

Törvény eltérő rendelkezése hiányában az államháztartás központi alrendszerébe tartozó költségvetési szerv költségvetéséből támogatás, adomány, és más ellenérték nélküli kötelezettség nem vállalható, valamint kifizetés nem teljesíthető.

Az első és másodfokú bíróság álláspontjával szemben a Csődtv. 70. §-a nem tartalmaz speciálisabb szabályt egy pályázat lebonyolítására, mint az 1996. évi LVII. törvény. Alapvetően az egyébként megsértett független értékbecslőkön túl – mely egy szimpla verseny vonatkozásában nem szükséges elem- semmilyen részletes rendelkezést nem tartalmaz például arra, hogy mit jelent a zárt pályáztatás, vagy akár a nyílt, hogy mikor lehet tisztességesnek és átláthatónak tekinteni, így mindezek vonatkozásában az 1996. évi LVII. törvény rendelkezéseit felperesi álláspont szerint alkalmazni lehet és kell. E helyütt visszaül felperes arra, hogy azt a Csődtv. nem engedi meg a felszámolónak, hogy a versenyt kizárja, ezt a már sokszor hivatkozott jogalkotói indoklás félreérthetetlen módon kizárja.

Téves és a jogszabály szövegével ellentétes azon megállapítása a Törvényszéknek – és az Ítéltábla részéről ennek fenntartások nélküli jóváhagyása -, miszerint „nincs a felszámolónak olyan kötelezettsége, mely a szakértői véleménynél magasabb összegű vételárat kell elérnie”. Ez nyilvánvalóan megalapozatlan, hiszen a felszámoló kiemelt kötelezettsége *az adós vagyónának*

értékesítésekor megkísérelnie az ingatlan- és ingó vagyont és az ezek hasznosításával összefüggő immateriális javakat működő üzemként, a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesíteni.

A Ptk. 201. § alapján az eljáró bíróságok szintén nem hoztak megalapozott döntést. A forgalomban elérhető legmagasabb vételár a Csődtv. e. speciális rendelkezésére tekintettel a vagyontárgy piaci forgalmi értékével nem azonos, és a Csődtv. további speciális rendelkezései folytán annak tartalmát nem a PK 267. számú állásfoglalásban kifejtett szempontok határozzák meg. A tárgyban értékesítés eredményeként megkötött adásvételi szerződés feltűnő értékaránytalanság címén történő megtámadása ezekben az esetekben akkor lehet eredményes, ha megdől az értékarányosság fennállása mellett szóló törvényi vélelem, a szerződést megtámadó személy – jelen esetben felperes – bizonyítja, hogy a nyilvános és szabályos értékesítés mellett elért vételárnál a szerződéskötés időpontjában – tehát ugyanakkor – nyilvános és szabályos értékesítés mellett, az elért vételárnál lényegesen magasabb vételár lett volna elérhető, például egy értékesítés másik formájának alkalmazásával. (BDT2008.1809)

I. fokú ítélet nem bírálta el felperesnek a Ptk. 200. § (2) bekezdésére vonatkozó semmisség megállapítására vonatkozó kereseti kérelmét, és teljes terjedelmében figyelmen kívül hagyta a felperes kereseti kérelmében megjelölt, a pályázatfüzet és annak feltételei megvalósulatlansága vonatkozásában kifejtett hivatkozásait és nem utolsó sorban a pályázati feltételek megsértése által kötött szerződésre hivatkozása vonatkozásában.

Nem bírálta el a felperes „működő üzem” és a közjegyzői okiratban rögzített „vagyon egységes egészként történő” értékesítése – annak a valóságban nem magvalósult volta (különös figyelemmel az immateriális javakra) – körében tett észrevételeit, kifogásait és bizonyítási indítványait, mindezeket olyan viszonylatban, melyek mindegyike alkalmas arra, hogy a felszámoló részéről az értékesítés formai szabályainak megsértése a bíróság részéről megállapításra kerüljön.

A Kúria ítéletében jogszabálysértő módon rögzítette, hogy a perben a bíróságok a Pp. 206. § (1) bekezdésével összhangban jártak el. A bizonyítási indítványok az ügy érdemi elbírálására kihatással bírtak!

Mindemellett az alábbiakat rögzíti: „A Cstv. jelen ügyben irányadó rendelkezéseit illetően megállapítható, hogy a Cstv. 67. (9b)-(9h) bekezdését a 2012. évi CXCVII. törvény 4. § (2) bekezdése iktatta be 2012. december 16-ai hatállyal, a folyamatban lévő ügyekre nem alkalmazhatóan. Ezáltal az I. r. alperes ellen 2012. május 23-án kezdeményezett felszámolási eljárásra a Cstv. ezen rendelkezései nem irányadók. Ezzel szemben a Cstv. 67. (9a) bekezdését az I. r. alperes felszámolására alkalmazni kell, tekintettel arra is, hogy az I. r. alperes a Cstv. 67. § (9a) bekezdése szerinti engedélyesnek minősül.”

Az I. rendű alperest a 112/2012. (VI. 4.) Korm. rendelet minősítette stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetté. E kormányrendelet 1-2.§-ai az alábbiakról rendelkeznek:

„1. § A Kormány a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 65. §-a alapján a [REDACTED] Korlátolt Felelősségű Társaságot [REDACTED] stratégiailag kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetnek minősíti.

„2. § A Kormány - figyelemmel a Cstv. 68. § (1) és (2) bekezdésére - megállapítja, hogy a Székesfehérvári Fűtőerőmű Korlátolt Felelősségű Társaság, mint stratégiailag kiemelt jelentőségű

gazdálkodó szervezet vonatkozásában a Cstv. 65-67. §-át és ezen túlmenően a Cstv. 68-70. §-át is alkalmazni kell."

Az ítéletek ezzel ellentétes megállapításai, a leírt és indoklásul meghivatkozott törvényi indoklás és jogértelmezés is csak arra vezethet, hogy a 68. § (1)-(2) bekezdése alapján kifejezetten alkalmazni kell a 67. § (9a)-(9h) rendelkezéseket, sőt ezek vonatkozásában van kifejezetten kiemelt jelentősége ezen szabályoknak.

Jelen esetben a bírói döntések következtetése révén az a helyzet áll elő, hogy a Kormányrendelet rendelkezései és a Csődtv. rendelkezései ellentétben állnak egymással.

Az ítéletek az Alaptörvény által szabályozott 15. cikk (4) bekezdésébe és a 28. cikkbe is ütköznek.

Az ENERGOTT Kft-nek sérül az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt joga.

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) és (7) bekezdése kimondja:

(1) *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

(7) *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.*

Az Alaptörvény 15. Cikk (4) bekezdése kimondja:

15. Cikk (4) A Kormány rendelete törvénnyel nem lehet ellentétes.

Az Alaptörvény 28. cikk kimondja:

28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Abtv. 28. § (1) Az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.

„[9] 3.1. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben elismert tisztességes eljáráshoz fűződő jogának, valamint jogorvoslati jogának sérelmét a bizonyítékok mérlegelésének okszerűtlenségére, valamint a Kúria indokolásának hiányaira alapítja. Megállapítható, hogy az alkotmányjogi panaszban megjelölt e kérdést az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdésként értékelte [7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [21]]. E határozatának indokolásában az Alkotmánybíróság egyfelől kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményrendszere elismeri az indokolt bírói döntéshez fűződő alapvető jogot is, amelynek minimális elvárása, hogy a bíróságok az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően az ügyben szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, kérelmeit kellő alapossággal megvizsgálják, és ennek értékeléséről határozatukban számot is adjanak [erről lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]-[34]].” (3108/2015. (VI. 9.) AB végzés)

Tárgybani ügyben egyrészt bizonyításra sem volt lehetősége az ENERGOTT Kft-nek. Bizonyítási indítványokat tett, melyet a Törvényszék indokolás nélkül mellőzött, míg az Ítéletábra ennek vizsgálatát annak rögzítésével söpörte le, hogy ezek körét felperes nem jelölte meg konkrétan. Lényegében egyetlen bizonyítási indítvány sem került teljesítésre. Megállapítható, hogy jelen panaszban megjelölt kérdéseket az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdésként értékelte.

Jelen esetben az ügy alapvetően jogkérdésen alapul, a jogszabályokat tévesen értelmezték a bíróságok, jogszabályi rendelkezések alkalmazását Alaptörvény-ellenes módon zárták ki. A tisztességes eljáráshoz való jogot és a jogorvoslathoz való jogot sértik az ítéletek és olyan súlyosan sérültek ezen, az Alaptörvényben biztosított jogok, amelyek érdemben befolyásolják a bírói döntéseket. A bírósági ítéletekben foglalt jogértelmezés az Alaptörvényben biztosított jogok súlyos megsértését, korlátozását jelentik. Az ügyben a bíróságok tudatos *contra legem* jogalkalmazást folytattak, és a konfliktus jelenleg nincs feloldva: az ítéletek indokolásából nem derül ki, hogy ennek milyen okai lehettek. Az indokolás hiányossága értékítéleten alapuló döntést jelez, amely szakít a jogszöveggel és téves jogértelmezést tulajdonít neki. A bíróságok partikuláris nézőpontból következő, a saját szubjektív preferenciákat érvényesítették a döntésekben.

A helytelen, hibás jogkövetkeztetéseket tartalmazó döntések paradoxont hordoznak, amellyel az indokolásban a bíróságok nem néztek szembe. Amennyiben egy bíróság eltér egy rendelkezés azonosítható értelmétől, rendszerbeli problémák is adódnak. Az ilyen, a jogszövegtől elszakadó jogalkalmazás távolabbi ható következményei a jogszabállyal kapcsolatos, azok értelmén alapuló várakozásokat szétzilálja, és sok tekintetben kiszámíthatatlanná teheti a joggyakorlatot.

A bírói hatalom nem korlátlan, kifejezett alkotmányos korlátja a törvénynek való alávetettség. Ebből pedig az következik, hogy a bíróságok nem írhatják felül vagy egészíthetik ki a jogszabályokat, akkor sem, ha azok alkalmazása, a megítélésük alapján, nem vezet kívánatos eredményhez. Jelen ügyben a bíróságok által kialakított jogértelmezés sérti a tisztességes eljáráshoz fűződő jogot és a jogorvoslathoz való jog alkotmányos tartalmát. Mindemellett egy kormányrendelet és egy törvény rendelkezései közötti ellentmondást mondják ki, annak indokolással ellátott feloldása nélkül.

Az Abtv. 27. § a) és b) pontjában és a 30. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállnak.

A fentiekre tekintettel az ENERGOTT Fejlesztő és Vagyongazdálkodó Korlátolt Felelősségű Társaság kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Gfv.VII.30.201/2015/6. számú ítélet, a Fővárosi Ítéletábra 15.Gf.40.010/2015/5/II. számú ítélet és a Székesfehérvári Törvényszék 34.G.40.018/2014/29. számú ítélete alaptörvény-ellenességét megállapítani és a döntéseket megsemmisíteni szíveskedjen.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-ban konkretizált hatáskör alapozza meg.

Az ENERGOTT Kft. mellékletként csatolja az ügyvédi meghatalmazást, a Kúria ítéletét, az első- és másodfokú ítéleteket.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdése és az 57. § (1a) pont alapján az ENERGOTT Kft. nyilatkozik, hogy az adatai nyilvánosságra hozatalához hozzájárul.

Az Alkotmánybíróság előtti eljárás illerékméntes az Abtv. 54. §-a alapján.

Dunaújváros, 2016. február 04.

Tisztelettel:

ENERGOTT Fejlesztő és Vagyongkezelő
Korlátolt Felelősségű Társaság
Képviseli: